

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců Mgr. Jiřího Lifky a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: Women & Man Exclusive, s.r.o., v likvidaci, se sídlem Brno-Komárov, Mariánské náměstí 617/1, IČ: 26304708 proti žalovanému: Česká národní banka, Praha 1, Na Příkopě 28, o žalobě proti rozhodnutí bankovní rady České národní banky ze dne 26.3.2009 č.j.: 2009/886/110,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí bankovní rady České národní banky (dále jen bankovní rada) ze dne 26.3.2009, č.j.: 2009/886/110, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí České národní banky ze dne 12.12.2008, č.j. 2008/14072/570, a kterým bylo toto rozhodnutí o uložení pokuty ve výši 1 milion Kč potvrzeno.

Žalobce namítl, že Česká národní banka se dopustila nesprávného a nezákonného procesního postupu a že napadené rozhodnutí spočívá na důkazech opatřených v rozporu se zákonem. Žalovaná požadovala po žalobci informace a dokumenty, které použila jako podklady pro napadené rozhodnutí, a přitom nerespektovala ústavně zaručené právo nebyť donucován k sebeobvinění. Správní orgán prvního stupně žádal usneseními předložením listinných důkazů, ačkoliv si musel být vědom toho, že žalobce by si mohl předložením požadovaných informací způsobit nebezpečí stíhání pro správní delikt. S ohledem na případné udělení peněžité pokuty až do výši 5 milionů Kč při porušení povinnosti součinnosti podle § 9b odst. 1 písm. e) zákona o dohledu v oblasti kapitálového trhu byl žalobce k poskytnutí požadovaných informací a dokumentů de facto donucen. Postup správního orgánu je

v rozporu se zákazem sebeobviňování stanoveným v § 53 odst. 2 správního řádu a zaručeným v článku 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Použití takto získaných důkazů v rozhodnutí je protiprávní a nezákonné, takové je i rozhodnutí na těchto důkazech založené. Správní orgán prvního stupně žalobce nepoučil v příslušných usneseních o možnosti odepřít předložení požadovaných dokumentů a poskytnutí informací a porušil tím ustanovení § 55 odst. 4 a 5 správního řádu.

Žalobce dále namítl, že správní orgán prvního stupně požadoval informace a podklady nad rámec rozsahu potřebného pro zjištění a posouzení skutečného stavu věci. Vyžadoval nesouvisející a neobjasňující skutečnosti pro posouzení skutkového stavu (např. identifikaci všech přijatých půjček, seznam zprostředkovatelů, propagační materiály žalobce, informace týkající se čísel bankovních účtů). Ke zhodnocení, zda se v případě činnosti žalobce jedná o činnost spadající do povolovacího režimu, by dle názoru žalobce dostačovaly vzorové smlouvy. Došlo k porušení § 6 odst. 2 správního řádu. Česká národní banka v rozporu s § 8 odst. 5 zákona o dohledu v oblasti kapitálového trhu, se zásadou legality a v rozporu s článkem 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod vyžadovala informace a podklady nad rámec rozsahu potřebného pro zjištění a posouzení skutkového stavu věci.

Žalobce dále namítl porušení zásady legality jednáním spočívajícím v telefonickém kontaktování třetích osob. Správní orgán prvního stupně telefonicky kontaktoval jednotlivé věřitele s dotazy ohledně smluvních vztahů uzavřených s žalobcem bez předchozího či následného vyrozumění žalobce. Takové telefonické kontaktování bez respektování požadavků stanovených správním řádem pro dokazování je v rozporu se zásadami správního řízení. Žalobce nemohl uplatnit svá zákonná procesní práva, zejména být vyrozuměn o provádění důkazů a vyjádřit se k nim.

Dle žalobce nebyl naplněn materiální znak tzv. jiného správního deliktu. Jednáním musí být kromě formálních znaků deliktního jednání naplněna i materiální stránka deliktu a jednání musí vykazovat určitou míru společenské nebezpečnosti ve vztahu k porušené povinnosti stanovené zákonem. Zájem, jehož ochranu sleduje ustanovení § 124 odst. 1 písm. a) zákona o kolektivním investování, je ochrana investorů. Žalobce však nevykonává činnosti podle zákona o kolektivním investování a vykonává pouze aktivity v souladu s předmětem podnikání zapsaným v obchodním rejstříku. Peněžní prostředky pro svoji činnost částečně získává pomocí půjček, jeho věřitelé však žádají rizika na finančních trzích nepodstupují, když mají zachováno právo na vrácení půjčené částky a úroků v souladu se smlouvou o půjčce. Rizika své hospodářské činnosti nese pouze žalobce. Jednání žalobce nevykazuje žádnou společenskou nebezpečnost a k naplnění materiálního znaku nedošlo. Česká národní banka se nevypořádala s kritérii pro posouzení společenské nebezpečnosti jednání ve smyslu § 3 odst. 4 trestního zákona.

Dle názoru žalobce prvostupňové správní rozhodnutí bylo nedostatečně odůvodněno. Česká národní banka se nezabývala tvrzením, že faktický způsob realizace podnikatelské činnosti žalobce dokládá, že jeho podnikatelská činnost je provozována v souladu s rozsahem vymezeným v obchodním rejstříku. Ohledně požadovaných informací a dokumentů nad rámec potřebného rozsahu Česká národní banka měla jednoznačně zdůvodnit, z jakého důvodu jednotlivé doklady vyžadovala. Pouhé konstatování jejich údajné „zřejmé“ relevance je z hlediska dostatečnosti odůvodnění nevyhovující. Argumentace k otázce kontaktování jiných osob, že se nejednalo o úkony ve správním řízení, neodpovídá obsahu dopisu, na který napadené rozhodnutí odkazuje, neboť tento dopis nedovojuje, že by šlo o úkon ve správním řízení. Nedostatečné odůvodnění činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Česká národní banka nesprávně zhodnotila učiněná skutková zjištění, neboť v případě žalobce se nejedná o činnost spočívající ve shromažďování peněžních prostředků od veřejnosti za účelem jejich společného investování podle § 2a odst. 1 zákona o kolektivním investování, ale o činnost, kdy žalobce na základě smluv o půjčkách nabývá do vlastnictví peněžní prostředky. Žalobce neinvestuje prostředky ve vlastnictví veřejnosti a návratnost půjčky nebo zisk není závislý na hodnotě nebo výnosu aktiv. Veškeré finanční prostředky v tomto případě byly ve vlastnictví žalobce. Půjčená částka není věcí, která by byla žalobci svěřena, resp. finančními prostředky od veřejnosti, se kterými by byl zavázán nakládat určitým způsobem. V daném případě věřitelé žádná rizika na trhu nepodstupují, jejich majetek není investován. Věřitelé mají za všech okolností zachováno právo na vrácení půjčené částky a úroků v souladu se smlouvou. Rizika hospodářské činnosti nese pouze žalobce. Nemá naplněn ani další znak kolektivního investování, a to existence závislosti návratnosti investice (půjčky) na hodnotě nebo výnosu aktiv, do kterých byly finanční prostředky investovány. Jakákoli vazba návratnosti půjčky na hodnotu nebo výnos aktiv zcela absentuje. Žalobce v propagačních materiálech sice seznamuje případné klienty s činností, kterou v rámci předmětu podnikání v obchodním rejstříku vykonává, a s dalšími způsoby, kterými zhodnocuje svůj majetek, nicméně nenabízí, že bude jakkoli investovat peníze veřejnosti, protože to také nečiní a nikdy nečinil. Závěry České národní banky ohledně závislosti návratnosti investice na hodnotě a výnosu aktiv, do kterých byly prostředky investovány, jsou ve vztahu k činnosti žalobce mylné.

Žalobce dále namítl, že sankce, která mu byla uložena, je nepřiměřená a byla uložena v rozporu se základními principy pro ukládání sankcí stanovených v § 129 odst. 2 zákona o kolektivním investování. Výše pokuty nebyla v napadeném rozhodnutí řádně odůvodněna. Česká národní banka nepřihlédla k zákonnému hledisku, kterým je způsob spáchání tvrzeného správního deliktu. Nepřezkoumatelné je pak hodnocení zákonných hledisek dalších, se kterými se Česká národní banka nevypořádala v potřebném rozsahu. Žalobce nikdy negarantoval ziskovost svých investic na finančních trzích. Ode dne doručení oznámení o zahájení správního řízení žalobce z opatrnosti nevykonával žádné aktivity spojené s investováním na finančních trzích. Dle žalobce by došlo k naplnění účelu sankčního řízení již samotným projednáním údajného správního deliktu. Žalobce dále poukázal na to, že Česká národní banka se nezabývala v dostatečné míře jeho majetkovými poměry, když výše pokuty představuje téměř 60 % celkového zisku před zdaněním za období let 2005 až 2007 a dosahuje téměř 70 % vlastního kapitálu žalobce obsaženého v rozvaze k 31.12.2007. Při stanovení přiměřené pokuty měla Česká národní banka vycházet z čistého zisku, což neučinila. Při uložení pokuty byla neodůvodněně upřednostněna represivní složka pokuty. Z hlediska prevence nebylo postupováno v souladu s principem proporcionality.

Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí bankovní rady, tak i prvostupňové rozhodnutí České národní banky a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Česká národní banka ve vyjádření k žalobě vyslovila nesouhlas s jednotlivými žalobními námitkami. K otázce porušení zákazu sebeobviňování uvedla, že vydala v průběhu správního řízení dvě procesní usnesení, ve kterých žalobce vyzývala k předložení určitých listin a vyjádření. Proti těmto usnesením žalobce podal rozklad, který byl zamítnut rozhodnutím bankovní rady. Ve správním řízení postupoval správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a aby byly zjištěny všechny okolnosti

rozhodné pro vydání rozhodnutí, proto byl žalobce vyzván v souladu s § 51 odst. 1 a § 53 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 39 téhož zákona k předložení konkrétních informací a listin. Účelem výzev obsažených v usneseních bylo pouze úplné a řádné zjištění skutkového stavu. Žalobce výzvy plnil, předkládal podklady a před jejich předložením pouze jednou namítal, že výzvy jdou nad rozsah nutný pro zjištění skutkového stavu. Správní orgán žalobce k předložení dokladů nenutil uložením pokuty ani hrozbou jejího uložení. Žalobce byl vyzván k předložení konkrétních listin a informací podle správního řádu a nikoli podle § 9a odst. 1 zákona o dohledu, který umožňuje osoby sankcionovat peněžitou pokutou. V daném případě byly podklady pro správní řízení opatřeny v rozsahu nutném pro úplné a řádné zjištění skutkového stavu a způsobem, který neodporuje právním předpisům a kterým nebyl žalobce krácen na svých právech.

Zákaz sebeobvinění podle článku 37 odst. 2 Listiny nelze automaticky vztahovat na podnikající právnické osoby. Právo na odepření výpovědi, resp. předložení listiny, přiznává správní řád svědkům, resp. třetím osobám odlišným od účastníka řízení. Pouze fyzická osoba může při ústním jednání odepřít výpověď s odkazem na zákaz sebeobvinění. Žalovaný od žalobce žádné doklady nevynucoval.

Pokud se jedná o rozsah požadovaných dokladů, k tomu žalovaný uvedl, že dokumenty a informace, které od žalobce vyžadoval, byly nezbytné pro řádné zjištění činnosti žalobce. K tomu Českou národní banku opravňuje § 8 odst. 5 zákona o dohledu. Vyžadované dokumenty a informace nepřekročily rámec zmocnění zákona o dohledu. Postup nebyl v rozporu se zásadou legality ani ústavně právní zásadou, že povinnosti mohou být ukládány pouze na základě zákona a v jeho mezích. V případě prověřování toho, zda určitý subjekt vykonává činnost bez řádného povolení, je nezbytné, aby správní orgán (orgán dohledu) získal provázaný řetězec důkazů o činnosti dohlíženého subjektu. Důvodnému podezření v daném případě musel žalovaný přizpůsobit konkrétní dohledovou činnost. Seznam zprostředkovatelů byl pro další postup nezbytný, protože mohl prokázat, v jakém rozsahu žalobce shromažďuje peněžní prostředky od veřejnosti prostřednictvím půjček za účelem jejich společného investování na finančních trzích. Tyto informace může žalovaný využít k určení doby, po kterou žalobce vykonával nepovolenou činnost. Předložením dokumentů byl získán seznam osob seznámených s činností žalobce, které mohly být předvolány jako svědci. Propagační materiály poskytují informaci o tom, jakým způsobem se žalobce prezentuje při vyhledávání potencionálních zákazníků a jaké služby a informační servis k těmto službám skutečně nabízí. Informace o číslech bankovních účtů byly pro šetření nezbytné proto, že na jejich základě si žalovaný mohl vyžádat výpisy o pohybech na účtech žalobce. Z výpisů mohl být zjištěn rozsah a účel přijatých půjček, zda finanční prostředky z půjček byly dále společně investovány za účelem nákupu investičních nástrojů na finančních trzích nebo s nimi bylo naloženo jiným způsobem. Vzorové smlouvy nemohly poskytnout informaci ve výše uvedeném rozsahu.

K námitce porušení zásady legality nezákonným a protiprávním jednáním spočívajícím v telefonickém kontaktování třetích osob žalovaný uvedl, že při telefonickém kontaktu zákazníků žalobce si neopatřoval informace, které byly podkladem pro vydání rozhodnutí. Pouze telefonicky zjišťoval účelnost předvolání zákazníků žalobce ke svědecké výpovědi. Těmito hovory byla zjišťována pouze existence důkazů, ale nebylo prováděno dokazování. Telefonováním neprováděl žalovaný úkony správního řízení. Jako svědci byly vyslechnuty jen osoby, o jejichž výsledku coby provedení důkazu svědeckou výpovědí byl žalobce řádně vyrozuměn. Měl možnost vyjádřit se ke každému důkazu, který byl podkladem pro vydání rozhodnutí. Telefonáty byly vedeny s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie.

K námitce nenaplnění materiálního znaku jiného správního deliktu žalovaný uvedl, že jednání osob vykonávajících bez povolení činnosti, ke kterým je třeba povolení, je nutné hodnotit jako jednání vykazující vysokou míru společenské nebezpečnosti. Společenská nebezpečnost nelicencovaného podnikání je obsažena již v zákoně o kolektivním investování, které je činností rizikovou, během které musí být ochrana investorů zabezpečena nejen v licenčním řízení, ale i následnou dohledovou činností žalovaného. Jednání žalobce je činností zakázanou v § 2a odst. 1 zákona o kolektivním investování a naplňuje znaky správního deliktu podle § 124 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Žalovaný ve správním řízení prokázal, že žalobce na základě nelicencované činnosti shromáždil prostředky od stovek drobných investorů v řádu stovek milionů korun. Intenzita porušení zákazu obsaženého v zákoně o kolektivním investování je tak značná. Společností chráněný zájem, stejně tak jako intenzita jeho porušení, jsou specifikovány a zhodnoceny v prvostupňovém rozhodnutí. Žalobce porušil zájem společnosti zakázat na kapitálovém trhu provádět činnosti bez odpovídající státní autorizace. Intenzita porušení tohoto zájmu společnosti je zřejmá. Materiální stránka protiprávního jednání žalobce je dána závažností jeho jednání. Tato závažnost je vymezena způsobem jednání, následky a okolnostmi, za nichž byl správní delikt spáchán. Žalovaný vyhodnotil jednání žalobce jako mimořádně závažné v odůvodnění výše sankce. K tomuto hodnocení se přiklonila i bankovní rada v napadeném rozhodnutí.

K námitce, že se správní orgán prvního stupně nevypořádal či dostatečně nevypořádal s námitkami účastníka řízení, žalovaný uvedl, že předmětem řízení bylo posouzení protiprávní činnosti žalobce, který vykonával činnost, kterou nelze vykonávat bez povolení vydaného podle zákona o kolektivním investování. Zda žalobce vykonával další činnosti zapsané v předmětu podnikání v obchodním rejstříku, v rozsahu povoleném jinými právními předpisy nebylo předmětem správního řízení. S námitkou telefonického kontaktování osob se napadené rozhodnutí vypořádalo.

K námitce nesprávného posouzení věci žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a s odkazem na ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona o kolektivním investování a § 2a odst. 1, 2, 3 a 4 téhož zákona uvedl, že s touto námitkou nesouhlasí. Argumentaci žalobce, že osobám, od kterých peněžní prostředky shromažďoval, nehrozí riziko ztráty půjčených prostředků, je třeba dle žalovaného považovat za účelovou. Riziko ztráty vyplývá z faktu, že shromážděné prostředky mají být žalobcem investovány do určitých aktiv, jakož i z výše slibovaného zhodnocení dále zatíženého náklady za zprostředkování půjček, ze snížení možné sumy investovaných prostředků v důsledku plateb splatných úroků z prostředků pozdějších půjček, ze závislosti činnosti žalobce na cizích zdrojích atd. Výsledek investování a návratnost investic (zisk žalobce) jsou závislé na hodnotě a výnosu aktiv, do kterých jsou shromážděné peněžní prostředky investovány. Na tom nemění nic skutečnost, že se žalobce zavázal věřitelům ve smlouvě vyplácet pevně stanovené úroky. Právo na vrácení zapůjčených prostředků a smluvně dohodnutých úroků nesnižuje nespornou rizikovost jednání žalobce. Účel shromažďování peněžních prostředků žalobcem je zřejmý a prokazatelný z propagačních materiálů předkládaných zákazníkům žalobce. V těchto materiálech žalobce uvedl, kam prostředky získané od veřejnosti na základě smluv o půjčkách a příslušných programů investuje, resp. chce investovat. Ustanovení § 2a odst. 1 písm. a) zákona o kolektivním investování podmiňuje nepovolené kolektivní investování alespoň částečnou závislostí návratnosti investic či zisku na hodnotě nebo výnosu aktiv, do nichž bylo investováno. Je zřejmé, že závislost návratnosti investice nevyplývá jen ze smluvní dokumentace, ale i z ekonomické analýzy činnosti osoby, která prostředky od veřejnosti shromažďuje. Ekonomická situace, ve které se žalobce nacházel, jednoznačně potvrzuje závislost

návratnosti investovaných prostředků na hodnotě a výnosu aktiv žalobce. Žalobce k 31.12.2007 při vlastním kapitálu ve výši 1,4 mil. Kč vykazoval cizí zdroje ve výši cca 250 mil. Kč. Žalobce nebyl dle názoru žalovaného schopen zaručit návratnost shromážděných prostředků ze svého majetku, ale pouze z výnosů investic, které ze shromážděných prostředků realizoval. Zafixování výnosů smluvním ujednáním bylo proto pouhým založením závazkového právního vztahu, který nebude moci být naplněn bez kladného vývoje realizovaných investic.

K námitce nepřiměřenosti a neodůvodněnosti výše uložené pokuty žalovaný uvedl, že tato námitka je obecná a že se s ní zabývalo již napadené rozhodnutí. Žalovaný má za to, že pokuta byla uložena v souladu se zásadami správního trestání i zjištěnými skutečnostmi a že její výše je přiměřená závažnosti jednání žalobce. Bylo přihlédnuto i k majetkovým poměrům žalobce. Výše zisku byla jednou ze skutečností, ke které se přihlíželo při stanovení výše pokuty. Pokutu ve výši 0,4 % aktiv žalobce nelze považovat za likvidační. Ze samotné skutečnosti, že výše pokuty dosahuje 70 % vlastního kapitálu žalobce nelze dovozovat likvidační charakter pokuty. Z bankovních výpisů žalobce je zřejmé, že ze získaných půjček vynakládal měsíčně na provize zprostředkovatelům a úroky věřitelům mnohonásobně vyšší částky. Neoprávněný výkon kolektivního investování patří k nejzávažnějším správním deliktům na kapitálovém trhu. Žalovaný jako orgán státního dohledu musí proto nejen žalobci, ale i dalším účastníkům finančního trhu dát jednoznačnou informaci, že porušení zákazu obsaženého v zákoně o kolektivním investování bude vždy postihovat. Žalobce pokračoval v protiprávním jednání i v době, kdy byl na protiprávnost své činnosti upozorněn v oznámení o zahájení správního řízení. Přesto žalobce shromažďoval peněžní prostředky nejméně do 21.7.2008. Žalobce také investoval peněžní prostředky a obchodoval s investičními nástroji nejméně do 16.7.2008. Dal svým jednoznačně najevo, že samotné upozornění nebo projednávání věci není pro něho dostatečnou výstrahou k ukončení protiprávní činnosti.

Ze všech uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že Česká národní banka na základě podnětu k prošetření činnosti účastníka řízení zahájila správní řízení ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 124 písm.a) zákona č. 189/2004 Sb., o kolektivním investování, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o kolektivním investování), spočívajícího v porušení zákazu podle § 2a odst. 1 téhož zákona. V oznámení o zahájení správního řízení ze dne 26.2.2008 je uvedeno, že na základě informací v podnětu existuje důvodné podezření, že účastník řízení může shromažďovat peněžní prostředky od veřejnosti za účelem jejich společného investování na finančních trzích, čímž může porušovat zákaz stanovený v § 2a odst. 1 zákona o kolektivním investování a může se dopouštět správního deliktu dle § 124 písm. a) téhož zákona. V tomto oznámení Česká národní banka účastníka řízení vyzvala, aby se neprodleně zdržel shromažďování peněžních prostředků od veřejnosti v rozporu se zákonem o kolektivním investování za účelem jejich dalšího investování na finančních trzích. Účastník byl rovněž vyzván k vyjádření ke zjištěným skutečnostem. Téhož dne pak vydala Česká národní banka usnesení, kterým podle § 51 odst. 1, § 53 odst. 1 ve spojení s § 39 správního řádu účastníku řízení uložila, aby ve stanovené lhůtě předložil vyjmenované informace a dokumenty (vyjádření ke způsobu nakládání se shromážděnými prostředky od veřejnosti, listiny tato tvrzení prokazující, identifikaci všech přijatých půjček s určením věřitele, výše přijaté půjčky, výše zhodnocení a doby splatnosti; jmenný seznam zprostředkovatelů a smlouvy s nimi uzavřené; kopie smluvní dokumentace a propagačních materiálů; čísla všech bankovních účtů účastníka řízení; jmenný seznam zákazníků

využívajících služeb účastníka řízení ke dni 1.1.2008.) V odůvodnění rozhodnutí pak Česká národní banka poukázala na ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu a poučila účastníka řízení o možnosti podat proti tomuto usnesení rozklad. Tohoto oprávnění účastník využil, rozklad podal a o tomto rozkladu rozhodla bankovní rada České národní banky rozhodnutím ze dne 24.4.2008 tak, že rozklad zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila. Ze správního spisu je zřejmé, že přes podaný rozklad účastník požadované doklady předložil.

Dne 23.5.2008 vydala Česká národní banka další usnesení podle § 51 odst. 1 a § 53 odst. 1 ve spojení s § 39 odst. 1 správního řádu, kterým účastníku řízení uložila, aby předložil kopie smluv o půjčkách uzavřených se jmenovanými osobami a doplnění seznamu věřitelů k datu 31.1.2008 o informace týkající se jejich identifikace. V odůvodnění tohoto usnesení Česká národní banka odkázala na ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu a rovněž na vyřízení rozkladu proti předcházejícímu usnesení, kterým byla účastníku řízení uložena povinnost předložit určité podklady. I proti tomuto usnesení podala společnost rozklad, o kterém bylo rozhodnuto bankovní radou České národní banky rozhodnutím ze dne 24.7.2008 tak, že rozklad se zamítá a napadené usnesení ze dne 23.5.2008 se potvrzuje.

Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že dokazování bylo doplněno výsledkem svědků a vyžádáním informací od společnosti CYRRUS a.s.

Po skončení dokazování, o němž byl průběžně informován, byl účastník vyzván k tomu, aby se dle § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřil k podkladům rozhodnutí shromážděným ve správním řízení. Tohoto svého oprávnění účastník využil a dne 20.11.2008 bylo České národní bance doručeno jeho vyjádření k podkladům rozhodnutí.

Na základě takto zjištěného stavu věci vydala Česká národní banka jako orgán dohledu nad finančním trhem podle zákona č. 6/1993 Sb. o České národní bance, ve znění pozdějších předpisů, jako orgán dohledu nad kapitálovým trhem podle zákona č. 15/1998 Sb., o dohledu v oblasti kapitálového trhu a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o dohledu), a orgán dohledu v oblasti kolektivního investování podle zákona č. 189/2004 Sb., o kolektivním investování, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o kolektivním investování) dne 12.12.2008 rozhodnutí č.j. 2008/14072/570 sp.zn. Sp/2008/15/573, kterým rozhodla, že společnost Woman & Man Exklusive s.r.o. shromážd'ovala, a to nejméně v období od 26.5.2006 do 21.7.2008, na základě smluv o půjčkách specifikovaných jako programy prémium, progresse, jistota a jistá renta, peněžní prostředky od veřejnosti za účelem jejich společného investování na finančním a realitním trhu a tyto prostředky na těchto trzích také investovala. Tedy porušovala zákaz shromážd'ování peněžních prostředků od veřejnosti za účelem jejich společného investování a zákaz investování takto nabytých peněžních prostředků stanovené v § 2a odst. 1 zákona o kolektivním investování, čímž spáchala správní delikt podle § 124 písm. a) zákona o kolektivním investování a za to se jí ukládá podle § 124 zákona o kolektivním investování pokuta ve výši 1 milion Kč. Dále byla společnosti uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění rozhodnutí Česká národní banka uvedla po shrnutí průběhu řízení, že účastník řízení nebyl investičním fondem ani investiční společností ve smyslu zákona o kolektivním investování a nedisponoval příslušnými povoleními České národní banky k výkonu činnosti v oblasti kolektivního investování. Účastník řízení však shromážd'oval peněžní prostředky od veřejnosti, a to prostřednictvím smluv o půjčkách specifikovaných jako „programy“ progresse (nejméně od 13.10.2004), jistota (nejméně od 25.5.2005), jistá renta

(nejméně od 8.8.2005) a prémium (nejméně od 3.9.2006). Účastník pokračoval ve shromažďování peněžních prostředků prostřednictvím půjček od věřitelů nejméně do 21.7.2008. Typy půjček se od sebe liší zejména výší úroku a dobou splacení úroků z jistiny. Účastník řízení v propagačních materiálech prezentoval, že shromážděné peněžní prostředky investuje a zhodnocuje prostřednictvím peněžního, resp. devizového trhu, kapitálového trhu, realitního trhu a investic týkajících se předplacení úvěrových pozic, resp. plateb akontace k úvěrům. Účastník rovněž garantoval vyplacení příslušné výše úroků v závislosti na výběru konkrétního typu programu. Při shromažďování peněžních prostředků využíval sítě zprostředkovatelů, jež motivuje odměnou ve výši 12 % z částky, kterou zprostředkovatel jako půjčku pro účastníka řízení získá, a dalšími finančními i věcnými bonusy.

Účastník řízení shromažďoval peněžní prostředky od věřitelů jednak v hotovosti složením přes jeho pokladnu, jednak prostřednictvím bankovních účtů. V odůvodnění rozhodnutí jsou uvedeny jednotlivé účty s tím, že účastník řízení k platebnímu styku využíval zejména účet vedený Komerční bankou a.s. Ve prospěch tohoto účtu byly připisovány peněžní prostředky, které jsou tvořeny zejména shromážděnými peněžními prostředky od veřejnosti. Výdaje z tohoto korunového účtu pak byly tvořeny převážně platbou úroků z již dříve přijatých půjček a dále výplatami provizí za zprostředkování půjček. Shromážděné peněžní prostředky byly používány též za účelem poskytování půjček dalším třetím osobám a případně k jiným platbám.

Dále jsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjmenovány případy investic shromážděných peněžních prostředků na kapitálovém trhu (ve prospěch společnosti CYRRUS a.s., ve prospěch společnosti Franklin Templeton Investments). Účastník investoval na základě komisionářské smlouvy uzavřené dne 5.9.2007 do investičních nástrojů vyznačujících se vysokou rizikovostí a pákovým efektem. Obchodování účastníka řízení se vyznačovalo vysokou ztrátovostí. Shromážděné peněžní prostředky účastník investoval též na realitním trhu, a to zejména do stavebních pozemků, na výstavbu nízkoenergetických domů (prostřednictvím dceřiné společnosti W & M Real s.r.o.).

K námitkám účastníka řízení, že neshromažďuje finanční prostředky od veřejnosti za účelem jejich společného investování, nýbrž se na základě smluv o půjčkách stává vlastníkem těchto peněžních prostředků, které se zavazuje po uplynutí stanovené doby vrátit věřiteli s předem sjednaným úrokem, Česká národní banka uvedla, že ohledně způsobu shromažďování peněžních prostředků se nelze ztotožnit s názorem účastníka řízení, že forma shromažďování peněžních prostředků je pro posouzení neoprávněnosti shromažďování peněžních prostředků zcela zásadní. Skutečnost, že konkrétní subjekt nevykonává v rámci kolektivního investování shromažďování peněžních prostředků od veřejnosti způsobem zákonem povoleným, tedy upisováním akcií investičního fondu nebo vydáváním podílových listů podílového fondu, nemůže být tomuto subjektu na prospěch. To vyplývá z § 2a odst. 1 písm. b) zákona o kolektivním investování, tedy ze zákazu shromažďování peněžních prostředků za účelem jejich společného investování do příslušných aktiv, pokud není vykonáváno podle tohoto zákona. Není tedy rozhodné, jakým konkrétním právním úkonem ke shromažďování prostředků od veřejnosti dochází. Podstatou shromažďování z prostředků od veřejnosti je akumulace těchto prostředků od širšího okruhu osob. K akumulaci prostředků docházelo průkazně jednak na bankovních účtech účastníka řízení, jednak v hotovosti v jeho sídle. Ze seznamu věřitelů a svědeckých výpovědí zprostředkovatelů je průkazné, že se jednalo o prostředky přijímané od širšího okruhu osob. Kolektivní investování se pak neomezuje podle České národní banky pouze na obhospodařování cizího majetku, resp. majetku svěřeného, ale i majetku vlastního. K tvrzení účastníka, že předmětem smluv o

půjčkách, které uzavíral, bylo stanovení pevné úrokové míry a že proto nelze jeho činnost podřadit pod činnost, která je podle § 2a odst. 1 zákona o kolektivním investování zakázána, správní orgán uvedl, že vyplacení fixního výnosu nebude možné, pokud výnos z investice nedosáhne alespoň této fixní výše. Stanovení fixního úroku neznámá, že nedojde k naplnění jednoho z definičních znaků zakázaného kolektivního investování. Závislost mezi návratností investovaných prostředků, včetně fixního úroku, a výnosem realizované investice vyplývá z elementárních ekonomických zákonitostí. V rozporu s tvrzením účastníka je obsah propagačních materiálů, ve kterých vzbuzoval dojem, že v případě úspěšnosti jeho investování je možné pro zákazníky v rámci určitého „programu“ dosáhnout i vyššího zhodnocení peněžních prostředků než zhodnocení ve výši „garantovaných“ úroků. Zákon o kolektivním investování nepožaduje, aby návratnost investice či výnos byly v čase proměnlivé veličiny. Naopak požaduje, aby se odvíjely od aktiv, do nichž byly shromážděny prostředky investovány, protože i vyplacení pevně sjednaného úroku je jednoznačně závislé na výnosu těchto aktiv. V souvislosti s touto otázkou Česká národní banka poukázala na to, že z výpisů korunového účtu účastníka řízení vyplývá, že významná část průběžně shromažďovaných peněžních prostředků byla využívána k výplatě úroků z předchozích půjček a provizí zprostředkovatelům, případně jiným výdajům. Do prezentovaných aktiv tak mohla být a byla investována pouze malá část shromážděných peněžních prostředků, což dále zvyšuje už tak významné riziko nesplacení investice a úroků. Osoba investující shromážděné peněžní prostředky se nemůže bez dalšího zbavit odpovědnosti za porušení příslušného zákazu vystavením směnky. Účastníkem řízení vystavované směnky neznaly na úroky, které měly být dle slov účastníka řízení garantovány, ale pouze na jistinu dluhu. Provázanost směnky se smlouvou a nejednoznačná, resp. matoucí smluvní ujednání v neprospěch věřitele jsou pak takového rázu, že případné uplatnění dluhu ve směnečném řízení je ve své podstatě nerealizovatelné a zajišťovací funkce směnky s ohledem na osobu směnečného dlužníka více než sporná.

Na základě provedeného dokazování vzala Česká národní banka za prokázané, že účastník řízení shromažďoval peněžní prostředky od veřejnosti, když s neomezeným okruhem třetích osob uzavíral smlouvy o půjčkách, na základě kterých přijímal v hotovosti nebo bankovním převodem peněžní prostředky.

Správní orgán též vzal za prokázané, že účastník řízení shromažďoval peněžní prostředky za účelem jejich společného investování do aktiv, u nichž návratnost investice nebo zisk investora je závislý na hodnotě nebo výnosu aktiv, do kterých jsou investovány. Tato skutečnost je nesporná z propagačních materiálů účastníka řízení a logiky věci. Bylo prokázano, že část shromážděných peněžních prostředků účastník řízení do příslušných aktiv skutečně investoval. Pro posouzení věci není rozhodné, že není konkrétně prokázano, v jaké výši a kam konkrétně shromážděné peněžní prostředky byly investovány. Účastník řízení nebyl ani investičním fondem ani investiční společností ve smyslu zákona o kolektivním investování a nedisponoval příslušnými povoleními České národní banky k výkonu činnosti v oblasti kolektivního investování. Bylo tedy prokázano, že nejméně v období od 26.5.2006 do 21.7.2008 porušoval zákaz stanovený v § 2a odst. 1 zákona o kolektivním investování, tedy zákaz shromažďování peněžních prostředků od veřejnosti za účelem jejich společného investování nebo investování takto nabytých peněžních prostředků, pokud má být návratnost investice nebo zisk investora jen částečně závislý na hodnotě nebo výnosu aktiv, do kterých byly peněžní prostředky investovány, a není vykonáváno podle tohoto zákona.

K námitkám procesního charakteru Česká národní banka v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedla, že opodstatnění rozsahu vyžádaných listin a informací je

zřejmé z odůvodnění rozhodnutí. V rámci výzvy k předložení příslušných listin a informací správní orgán postupoval v souladu se správním řádem formou usnesení. Účelem výzev bylo úplné a řádné zjištění skutkového stavu. V žádné z výzev správní orgán nehrozil účastníkovi řízení peněžitou či jinou sankcí v případě nepředložení příslušných podkladů a v případě neúplného vyjádření účastníka řízení si podklady opatřoval i jiným způsobem. Správní orgán má za to, že si podklady opatřoval v rozsahu nutném pro úplné a řádné zjištění skutkového stavu, způsobem neodporujícím právním předpisům a že účastník nemohl být a nebyl postupem zkrácen na žádném ze svých práv. K otázce telefonického kontaktování některých zákazníků účastníka řízení před jejich případným předvoláním jako svědků správní orgán uvedl, že se nejednalo o úkony ve správním řízení. Výsledkem této komunikace nebyly žádné výstupy ve smyslu podkladů ve správním řízení. Tato námitka je bezpředmětná, neboť nemohlo dojít ke zkrácení práv účastníka řízení.

K výši uložené pokuty Česká národní banka uvedla, že vycházela z hledisek stanovených v § 129 odst. 2 zákona o kolektivním investování. Závažnost protiprávního jednání účastníka řízení je třeba hodnotit jako mimořádně závažnou, neboť účastník řízení neoprávněně vykonával činnost, která je podřízena dohledu České národní banky a lze ji vykonávat pouze způsobem a za podmínek stanovených zákonem. Ze strany účastníka řízení šlo o jednání cílené a systematické, když vykonával, resp. vykonává příslušnou činnost spočívající ve shromažďování peněžních prostředků za účelem jejich společného investování ve značném rozsahu a po dlouhou dobu. V období od 26.5.2006 do 21.7.2008 shromáždil takto peněžní prostředky ve výši nejméně 228 milionů Kč, přičemž je průkazné, že část shromážděných prostředků do inzerovaných aktiv též reálně investoval. Jednání mělo pokračující charakter, což jeho závažnost dále zvyšuje. Účastník řízení v jednání pokračoval i poté, co byl v oznámení o zahájení správního řízení vyzván k tomu, aby od příslušného jednání upustil.

K dalším okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán a které je třeba považovat za přitěžující, Česká národní banka přiřadila i to, že účastník řízení shromažďoval peněžní prostředky za pomoci zprostředkovatelů, které motivoval vysokými provizemi a dalšími věcnými odměnami hrazenými ze shromážděných prostředků. Významná část skládaných peněžních prostředků byla využívána právě na výplatu provizí zprostředkovatelům a úroků z dříve poskytnutých půjček. Skutečnost, že v rámci nastaveného systému byl tak účastník nepřímo nucen k rizikovějším formám investování, zvyšuje i pravděpodobnost nepříznivých účinků jeho jednání v podobě způsobení škody osobám, od kterých peněžní prostředky shromažďoval. Výši škody způsobené investorům nelze s ohledem na dobu splatnosti shromážděných peněžních prostředků předjímat. Závažným následkem je však již samotná hrozba, resp. riziko způsobení škody třetím osobám v důsledku činnosti účastníka řízení, tedy ohrožení plně způsobilé vyvolat hmotnou újmu na majetku investorů, potažmo nehmotnou újmu na příslušném státem chráněném zájmu. Právě z tohoto důvodu je shromažďování prostředků od veřejnosti, jejich další investování na principu rozložení rizika a obhospodařování tohoto majetku podrobena formám a podmínkám stanoveným zákonem, včetně dohledu specializovaného orgánu. Osoby, které shromažďují a dále investují peněžní prostředky v rozporu se zákonem, nejsou podrobena zákonem stanoveným limitům a omezením při shromažďování a investování peněžních prostředků, což představuje zvýšené riziko a hrozbu způsobení škody. V daném případě je riziko a hrozba způsobení škody značné. Jako přitěžující okolnost dále správní orgán označil zavádějící způsob prezentace garance výplaty úroků ze shromážděných peněžních prostředků. Zisk ani návratnost totiž nelze v případě investic do příslušných aktiv zaručit, resp. slovy účastníka řízení „garantovat“. Směnky znějící na jistinu dluhu (ne však úroky) vydávané účastníkem řízení nelze považovat

za instrumenty, kterými by byla návratnost vložené investice, resp. úroku zaručena, a to i s ohledem na poměr vlastních a cizích zdrojů účastníka řízení, z něhož je průkazné, že podnikání účastníka řízení je fakticky závislé právě na cizích zdrojích získaných od třetích osob.

Při úvaze o výši pokuty vzal správní orgán v úvahu jak represivní tak preventivní účinek ukládané pokuty a pokutu uložil v dolní polovině zákonného rozpětí. Přitom přihlédl k majetkovým poměrům účastníka řízení, výše ukládané pokuty je dle jeho názoru s ohledem na závažnost jednání odpovídající a přestože je citelná, není likvidační, když podle výkazu zisku a ztrát dosáhl účastník řízení v letech 2005 až 2007 kumulovaného zisku ve výši 1,676.000,- Kč před zdaněním.

Proti tomuto rozhodnutí podala společnost rozklad, ve kterém vznesla obdobné námitky jako v žalobě. O rozkladu rozhodla bankovní rada České národní banky (dále jen bankovní rada) napadeným rozhodnutím tak, že rozklad zamítla a prvostupňové rozhodnutí České národní banky potvrdila. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se odvolací orgán zabýval jednotlivými námitkami obsaženými v rozkladu.

K námitce procesních vad (nesprávný a nezákonný postup před vydáním rozhodnutí, nezákonné opatřování důkazů, nerespektování zákazu sebeobvinění, nedostatečné poučení) bankovní rada uvedla, že s těmito námitkami nelze souhlasit. Odvolací orgán poukázal na ustanovení § 50 odst. 3 a § 3 správního řádu s tím, že z těchto ustanovení vyplývá povinnost zjistit všechny důležité skutečnosti, resp. zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Proto byl účastník řízení vyzván k předložení konkrétních listin a informací, a to v souladu s § 51 odst. 1 a § 53 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 39 téhož zákona. Účastník byl informován o povinnosti správního orgánu zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a všechny okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Účastník řízení však nebyl nucen k předložení podkladů ani uložením pokuty ani hrozbou jejího uložení. Usnesení byla výzvou k součinnosti podle správního řádu, a nikoli podle zákona o dohledu v oblasti kapitálového trhu. V případě neúplného vyjádření účastníka řízení si Česká národní banka opatřovala podklady jiným způsobem. Podklady pro správní řízení byly opatřeny v rozsahu nutném pro úplné a řádné zjištění skutkového stavu způsobem neodporujícím právním předpisům. V rozkladu proti usnesení, kterým byly podklady vyžádány, účastník namítal nadbytečnost požadovaných podkladů. V rozhodnutí o rozkladu proti tomuto usnesení bankovní rada seznámila účastníka řízení s účelem a důvody vyžádání si příslušných podkladů. Totéž učinila i v rozhodnutí o rozkladu proti dalšímu usnesení ze dne 23.5.2008 o doplnění předloženého seznamu věřitelů o jejich identifikaci. V tomto rozhodnutí byla odmítnuta i další námitka týkající se nezákonnosti postupu spočívajícího v tom, že si Česká národní banka příslušné podklady vyžadovala přímo od účastníka a že ho neseznámila s možností odepřít předložení listin. Bankovní rada v tomto rozhodnutí o zamítnutí rozkladu uvedla, že povinnost přiměřeného poučení je stanovena, je-li to potřebné, vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby. Účastník řízení je obchodní společností a v průběhu celého správního řízení byl zastoupen advokátem.

Zákaz sebeobvinění podle článku 37 odst. 2 listiny nelze podle názoru bankovní rady automaticky vztáhnout na podnikající právnické osoby, když právo na odepření výpovědi, resp. předložení listiny přiznává správní řád svědkům, resp. třetím osobám odlišným od účastníka řízení. Při ústním jednání může fyzická osoba odepřít výpověď pouze s odkazem na obecná ustanovení týkající se zákazu sebeobvinění. Nepřípustný je pouze takový postup, kdy

je součinnost příslušné osoby vynucována uložením pokuty nebo obdobným postupem. V daném případě byl vydanými usneseními účastník řízení pouze vyzván k součinnosti.

K námitce, že v průběhu řízení byly požadovány doklady a informace nad rámec rozsahu potřebného pro zjištění a posouzení skutečného stavu věci, bankovní rada uvedla, že tyto námitky jsou účelové. S významem, účelem a důvody vyžádání si příslušných listin a informací byl účastník řízení seznámen v rozhodnutích bankovní rady o rozkladech proti usnesením, kterými byl vyzván k podání vyjádření a předložení vyjmenovaných podkladů. Listiny a informace vyžádané na základě usnesení byly podkladem pro vydání rozhodnutí o pokutě a správní orgán prvního stupně na tyto podklady odkazuje v odůvodnění rozhodnutí při uvádění skutkových zjištění. Jejich relevance je tedy zřejmá. Nelze přisvědčit tvrzení účastníka řízení, že povahu, obsah a rozsah činnosti účastníka řízení bylo možné zjistit pouze z obsahu vzorových smluv. K námitce porušení zásady legality nezákonným telefonickým kontaktováním osob bankovní rada uvedla, že při telefonickém kontaktování si Česká národní banka neopatrovala informace, které měly odůvodnit zahájení správního řízení a měly být podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí. Jednalo se pouze o zjištění účelnosti předvolání zákazníka účastníka řízení ke svědecké výpovědi. Ke všem důkazům sloužícím jako podklad pro rozhodnutí, včetně provedených svědeckých výpovědí, se účastník řízení měl možnost vyjádřit. Při telefonickém kontaktování některých zákazníků se nejednalo o úkony ve správním řízení. Výsledkem komunikace nebyly podklady rozhodné pro vydání rozhodnutí. Závěry učiněné na základě telefonického kontaktu spočívaly výhradně v posouzení, zda kontaktovaná osoba má informace relevantní pro správní řízení či nikoli.

V další části odůvodnění napadeného rozhodnutí se bankovní rada zabývala námitkou nenaplnění materiálního znaku daného správního deliktu. V obecné rovině uvedla, že při kolektivním investování je nutné klást vysoké nároky na předpoklady pro toto podnikání. Jednání osob vykonávajících příslušné činnosti bez povolení je proto nutné hodnotit jako jednání obecně vykazující vysokou míru společenské nebezpečnosti. Společenská nebezpečnost nelicencovaného podnikání je vyjádřena v zákoně tím, že takové jednání zakazuje ustanovení § 2a odst. 1 zákona o kolektivním investování a trestá je jako správní delikt. Ve správním řízení bylo prokázáno, že na základě nelicencované činnosti účastník řízení shromáždil od veřejnosti prostředky v řádu stovek milionů korun. Intenzita porušení zákazu daného zákonem o kolektivním investování je tak více než značná. Vymezení společností chráněného zájmu, stejně jako intenzity jeho porušení, je v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dostatečně specifikováno a zhodnoceno. Zájem společnosti, který účastník řízení zasáhl, je zájem na zákazu výkonu činnosti na kapitálovém trhu bez odpovídajícího souhlasu a dohledu státu, zájem na ochraně investorů před jednáním takovýchto osob. Tento zájem je v napadeném rozhodnutí opakovaně zdůrazněn, taktéž intenzita porušení příslušného zájmu je z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmá. U správních deliktů právnických osob na úseku kolektivního investování není nutné přihlížet k míře zavinění, resp. k jejich pohnutkám, právnické osoby mají objektivní odpovědnost. Materiální stránka protiprávního jednání účastníka řízení, to je míra společenské nebezpečnosti jeho jednání, je určena především stupněm závažnosti jeho jednání. Tato závažnost je dána způsobem jednání, následky a okolnostmi, za nichž byl správní delikt spáchán, a je detailně popsána v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

K námitce nedostatečného vypořádání se s námitkami účastníka řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí bankovní rada uvedla, že předmětem správního řízení nebyly činnosti, které má účastník řízení zapsané v předmětu podnikání v obchodním rejstříku. Bankovní rada považuje za dostatečnou argumentaci České národní banky k námitkám

procesního charakteru. Ačkoliv v podrobnostech se odkazuje na rozhodnutí bankovní rady, resp. na přípis České národní banky ke stížnosti účastníka řízení, jedná se o argumentaci konkrétní a určitou. Rovněž u odkazů na rozhodnutí bankovní rady a přípis interního auditu České národní banky, v rámci nichž se Česká národní banka podrobně vypořádávala s námitkami účastníka řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí, se jedná o odkazy na zcela určité a konkrétní podklady pro vydání napadeného rozhodnutí. K námitce porušení poučovací povinnosti bankovní rada uvedla, že účastník řízení byl v průběhu celého správního řízení zastoupen advokátem a správní orgán v rámci výzvy k předložení příslušných listin a informací postupoval v souladu se správním řádem, když vydal usnesení, a v žádné z výzev nehrozil účastníkovi řízení konkrétní peněžitou či jinou sankcí v případě nepředložení příslušných dokladů. Zákonným důvodem pro vyžádání listin a vyjádření byla povinnost správního orgánu zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a všechny okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch účastníka řízení. Význam příslušných dokladů byl konkretizován v rozhodnutích bankovní rady vydávaných v souvislosti s usneseními, kterými byl účastník řízení k předložení podkladů vyzván. Takovéto vypořádání námítky považuje bankovní rada za dostačující, protože správní orgán prvního stupně odkazuje na konkrétní podklady i při prezentaci skutkových zjištění a dokazování v příslušných částech napadeného rozhodnutí.

K námitce nesprávného právního posouzení věci bankovní rada odkázala v plném rozsahu na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a toto doplnila tak, že zákaz podle § 2a odst. 1 zákona o kolektivním investování podléhá nejen investování prostředků shromážděných od veřejnosti v případech, kdy má být návratnost investice nebo zisk investora jen částečně závislý na hodnotě nebo výnosu aktiv, do kterých byly peněžní prostředky investovány a není vykonáváno podle tohoto zákona, ale již samotné shromažďování těchto prostředků za účelem jejich společného investování do příslušných aktiv, není-li vykonáváno podle tohoto zákona. Jediným zákonem povoleným způsobem shromažďování peněžních prostředků od veřejnosti za účelem jejich společného investování do příslušných aktiv je způsob uvedený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o kolektivním investování (upisování akcií investičního fondu nebo vydávání podílových listů podílového fondu). Výjimka z tohoto režimu vyplývá z § 2a odst. 3 a 4 téhož zákona. Účel shromažďování peněžních prostředků účastníkem řízení je zcela zřejmý a prokazatelný z propagačních materiálů účastníka řízení předkládaných zákazníkům. V nich účastník řízení prezentoval, kam prostředky získané od veřejnosti na základě smluv o půjčkách a příslušných „programů“ investuje, resp. hodlá investovat. Při uzavírání smluv o půjčkách sice přechází vlastnictví peněžních prostředků na účastníka řízení, zákon o kolektivním investování však nevyžaduje, aby investované prostředky byly ve vlastnictví veřejnosti. Naopak předpokládá i takové shromažďování peněžních prostředků, kdy se jejich vlastníkem stává osoba odlišná od osob, od kterých jsou peněžní prostředky shromážděny. Skutečnost, že shromážděné peněžní prostředky investuje do příslušných aktiv na peněžním, kapitálovém, resp. realitním trhu, prezentuje samotný účastník řízení ve svých propagačních materiálech. Argumentaci, že osoby, od kterých účastník řízení shromažďoval peněžní prostředky, nenesou žádné riziko ztráty půjčených prostředků v důsledku aktivit účastníka řízení, bankovní rada shledala jako účelovou. Riziko vyplývá již ze samotného faktu, že shromážděné prostředky mají být investovány do příslušných aktiv, jakož i z dalších skutečností uváděných v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, jako jsou výše slibovaného zhodnocení, dále zatíženého náklady za zprostředkování půjček, snížení možné sumy investovaných prostředků v důsledku plateb splatných úroků z prostředků pozdějších půjček, závislost činnosti účastníka řízení na cizích zdrojích. Existence práva na vrácení zapůjčených prostředků a smluvně dohodnutých úroků na nesporné rizikovosti jednání účastníka řízení nice nemění.

Správnímu orgánu nepřísluší hodnotit, nakolik je smlouva o půjčce uzavíraná mezi účastníkem řízení a investory simulovaným právním úkonem. Správní orgán v rámci dohledu nad kapitálovým trhem posoudil, že činnost účastníka řízení představovala shromažďování prostředků od veřejnosti za účelem jejich společného investování a jejich skutečné investování s tím, že právní titul, na základě kterého k takovému shromažďování dochází, není z pohledu účelu stanoveného zákazu dle § 2a zákona o kolektivním investování rozhodný. K otázce výsledku investování a návratnosti investice bankovní rada jednak poukázala na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a jednak dále uvedla, že výsledek investování a návratnost investice jsou v daném případě jednoznačně závislé na hodnotě nebo výnosu aktiv, do kterých jsou peněžní prostředky investovány. Na tom nemění nic ani skutečnost, že se účastník řízení zavázal věřitelům ve smlouvě vyplácet pevně stanovené úroky. Argument účastníka řízení, že v případě přijetí závazku vyplácet pevně stanovené úroky nelze jeho činnost podřadit pod činnost zakázanou zákonem o kolektivním investování, je dle názoru bankovní rady v rozporu s účelem zákona o kolektivním investování, kterým je především ochrana investorů před takovým jednáním. Ustanovení § 2a odst. 1 písm. a) zákona o kolektivním investování podmiňuje nepovolené kolektivní investování alespoň částečnou závislostí návratnosti investice či zisku na hodnotě nebo výnosu aktiv, do nichž bylo investováno. Zákon tuto částečnou závislost blíže nespecifikuje. Je však zřejmé, že závislost návratnosti investice nevyplývá jen ze smluvní dokumentace, ale i z ekonomické analýzy činnosti osoby, která prostředky od veřejnosti shromažďuje. Nelze se domnívat, že pouhé smluvní zafixování výnosu z investice tuto návratnost zabezpečuje. Ekonomická situace, ve které se účastník řízení nacházel, jednoznačně potvrzuje závislost návratnosti investovaných prostředků na hodnotě a výnosu aktiv. Účastník řízení k 31.12.2007 při vlastním kapitálu ve výši 1,4 mil. Kč vykazoval cizí zdroje ve výši cca 250 mil. Kč. Účastník řízení není schopen zaručit návratnost shromážděných prostředků ze svého majetku, ale pouze z výnosu investic, které ze shromážděných prostředků realizoval. Zafixování výnosu smluvním ujednáním je tak pouhým založením závazkového právního vztahu, který však nebude moci být naplněn bez kladného vývoje realizovaných investic.

K výši uložené pokuty bankovní rada v napadeném rozhodnutí uvedla, že správní orgán prvního stupně při určení výše pokuty přihlédl jak k zákonným tak k dalším hlediskům, když vzal v potaz způsob spáchání, následky, jakož i další okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán, včetně majetkových poměrů účastníka řízení. Závažnost jednání není jedním z hledisek, ale je souhrnným kritériem pro určení výše pokuty, když závažnost jednání je určena zejména právě způsobem spáchání správního deliktu, následky a okolnostmi, za nichž byl správní delikt spáchán. Správní orgán prvního stupně přihlédl ke způsobu spáchání správního deliktu. Tento způsob je popsán v napadeném rozhodnutí. Šlo o jednání cílené a systematické, kdy účastník řízení vykonával příslušnou činnost spočívající ve shromažďování peněžních prostředků za účelem jejich společného investování ve značném rozsahu a po dlouhou dobu. Jeho jednání mělo pokračující charakter a účastník řízení od něho neupustil ani poté, co k tomu byl v oznámení o zahájení správního řízení vyzván. K výčtu okolností, za nichž byl správní delikt spáchán, bankovní rada uvedla, že hodnocení vychází z textu propagačních materiálů, podle nichž účastník řízení garantuje věřitelům v rámci různých programů vyplácení určité výše úroků, přestože zisk ani návratnost nelze v případě investic do aktiv prezentovaných účastníkem řízení zaručit. K naplnění znaků správního deliktu není nutné způsobení škody, protože projednávaný delikt je svou podstatou deliktem ohrožovacím. Závažným následkem je přitom již samotná hrozba, resp. riziko způsobení škody třetím osobám v důsledku činnosti účastníka řízení. Riziko způsobení škody je v daném případě vzhledem k ekonomické situaci účastníka značné. Významná část z vkládaných peněžních

prostředků byla využívána na výplatu provizí zprostředkovatelům a úroků z dříve poskytnutých půjček. Skutečnost, že ke škodě dosud nedošlo, tak nebezpečnost jednání účastníka nesnižuje. K názoru, že udělení sankce nebylo v daném případě nutné, že stačilo samotné projednání, bankovní rada uvedla, že protiprávním jednáním není pouze investování shromážděných peněžních prostředků do příslušných aktiv na trhu, ale již samotné shromažďování peněžních prostředků od veřejnosti za tímto účelem. Účastník řízení přitom ve shromažďování pokračoval i po zahájení správního řízení, a to nejméně do 21.7.2008. Totéž platí o investování peněžních prostředků, kdy účastník řízení obchodoval s investičními nástroji prokazatelně nejméně do 16.7.2008. Bankovní rada se rovněž neztotožnila s námitkou, že se Česká národní banka dostatečně nezabývala majetkovými poměry účastníka řízení. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán prvního stupně k majetkovým poměrům účastníka řízení přihlédl a že výše pokuty je těmto poměrům přiměřená. Pokuta byla uložena ve výši nepřesahující výši akumulovaného čistého zisku za příslušné období. Pokutu ve výši 0,4 % aktiv účastníka řízení taktéž nelze hodnotit jako likvidační. Skutečnost, že výše pokuty dosahuje 70 % vlastního kapitálu, nelze samu o sobě hodnotit jako skutečnost, z níž vyplývá likvidační charakter pokuty. S ohledem na sumu získaných půjček vynakládá účastník řízení každý měsíc na provize zprostředkovatelům a úroky věřitelům mnohonásobně vyšší částky. Pokuta a její výše je v souladu se zásadami správního trestání i zjištěnými skutečnostmi. Jsou přiměřené závažnosti jednání účastníka řízení. Úkolem správního orgánu je dát jasný signál účastníkům trhu, že porušení stanoveného zákazu bude z jeho strany vždy postihováno. Účastník řízení v protiprávním jednání pokračoval i v době, kdy byl na protiprávnost své činnosti upozorněn správním orgánem v oznámení o zahájení správního řízení, čímž dal najevo, že samotné upozornění nebo projednávání věci nebylo dostatečným impulsem k ukončení protiprávní činnosti.

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V daném případě soud rozhodl o věci bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný svým postupem při vyžadování předložení dokladů porušil jeho právo nebýt nucen k sebeobvinění. Správní orgán vyžadoval usneseními předložení listinných důkazů, ačkoliv si musel být vědom toho, že si žalobce může jejich předložením způsobit nebezpečí stíhání pro správní delikt. Postup žalovaného byl dle názoru žalobce v rozporu se zákazem sebeobvinění.

Podle čl 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina), na který žalobce v souvislosti s touto námitkou odkazuje, každý má právo odepřít výpověď, jestliže by jí způsobil nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobě blízké. Citované ustanovení upravuje právo na odepření výpovědi, přitom je třeba rozlišovat v rámci správního řízení mezi vyjádřením účastníka řízení a výpovědí svědka, který je osobou odlišnou od účastníka řízení. Je právem účastníka zvolit si rozsah vyjádření, svědek však může výpověď odepřít pouze z důvodů stanovených zákonem, mezi které mimo jiné patří i to, že by jí způsobil sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo přečin. Na rozdíl od výpovědi svědka, který vyjma zákonem stanovených případů povinen vypovídat, vyjádření účastníka je jeho právem. Z čl. 37 odst. 1 Listiny ani z ustanovení § 53 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) nelze dovodit, že by žalovaný

postupoval nezákonně, pokud na žalobci požadoval předložení dokladů potřebných ke zjištění všech rozhodných okolností. Soud považuje za potřebné zdůraznit, že usnesení, kterými bylo žalobci uloženo, aby předložil zde uvedené doklady, neobsahují žádné upozornění na to, že případné nerespektování výzvy k předložení dokladů by mohlo mít za následek uložení sankce podle § 9b zákona o dohledu. Ze záhlaví obou usnesení je zřejmé, že byla vydávána podle příslušných ustanovení správního řádu. Při posuzování oprávněnosti výzev k předložení dokladů je dle názoru soudu rozhodující postavení žalovaného jako orgánu dohledu v oblasti kolektivního investování. Česká národní banka v zahájeném správním řízení jako orgán dohledu byla oprávněna předložení dokladů týkajících se shromažďování peněžních prostředků a jejich investování od žalobce požadovat, neboť bylo dáno důvodné podezření, že se žalobce dopouští správního deliktu na úseku kolektivního investování. Na správním orgánu nelze požadovat, aby sám určoval, u kterých dokladů nelze požadovat jejich předložení z důvodu možného odepření jejich předložení účastníkem řízení. Jestliže žalobce požadované doklady předložil, nemůže se zpětně domáhat toho, že tyto listiny nemohly být použity jako důkazy v předmětném správním řízení. Je pravdou, že žalobce nebyl v usneseních, kterými mu bylo uloženo, aby předložil vyjmenované dokumenty, poučen o možnosti odepřít jejich předložení z důvodů stanovených správním řádem, ale tento nedostatek dle názoru soudu nemá za následek nemožnost využití žalobcem předložených listin jako důkazů v předmětném správním řízení. Rozhodující dle názoru soudu totiž je, jak bylo již uvedeno shora, že v daném případě žalovaný vystupoval jako orgán dohledu a předložení požadovaných dokladů byl oprávněn požadovat jako orgán dohledu. Postupem žalovaného nedošlo k porušení zákazu sebeobvinění, žalobce nebyl nezákonně nucen k předložení důkazů a jím předložené listiny mohly být využity v řízení jako důkazy. Shora uvedenou námitku žalobce soud z uvedených důvodů neshledal jako oprávněnou.

S námitkou nezákonnosti shromažďování důkazů souvisí námitka nepatřičného rozsahu vyžádaných dokladů. Ani s touto námitkou se soud neztotožnil. Z výčtu dokladů uvedených v usneseních, kterými bylo žalobci uloženo jejich předložení, lze dovodit, že na žalobci byly vyžadovány doklady, které měly přímou souvislost s prověřovanou činností. Identifikace půjček a věřitelů a zprostředkovatelských smluv, informace o formách investování a o pohybu peněžních prostředků na účtech žalobce představují informace, které žalovaný potřeboval pro hodnocení, zda ze strany žalobce došlo ke spáchání správního deliktu či nikoliv.

Pokud se týká telefonického kontaktování některých osob žalovaným, z předloženého správního spisu nevyplývá, že by jako důkazy byly využity informace získané tímto způsobem. Vysvětlení žalovaného, že se jednalo pouze o ověření potřebnosti kontaktované osoby předvolat jako svědky, není v rozporu s obsahem správního spisu. Dle názoru soudu nelze toto telefonické kontaktování zákazníků žalobce považovat za porušení jeho procesních práv. Informace takto získané sloužily žalovanému pouze k určení okruhu osob, které byly následně vyslechnuty jako svědci. Provedení důkazů i bez návrhu žalobce z iniciativy správního orgánu není porušením práv účastníka správního řízení.

K námitce žalobce, že věc byla žalovaným nesprávně posouzena po právní stránce, neboť žalobce neshromažďoval peněžní prostředky od veřejnosti za účelem jejich společného investování, ale na základě smluv o půjčkách nabýval peněžní prostředky do svého vlastnictví, je možné odkázat na podrobné zdůvodnění v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů.

Podle § 124 písm. a) zákona o kolektivním investování právnické osobě nebo podnikající fyzické osobě, která vykonává činnost, ke které je třeba povolení podle § 6 odst.

4 nebo § 14 odst. 2 bez povolení nebo poruší zákaz podle § 2a odst. 1 a 2 se uloží pokuta do výše 5 000 000 Kč.

Podle § 2a odst. 1 zákona o kolektivním investování shromažďování peněžních prostředků od veřejnosti za účelem jejich společného investování nebo investování takto nabytých peněžních prostředků je zakázáno, pokud a) má být návratnost investice nebo zisk investora i jen částečně závislý na hodnotě nebo výnosu aktiv, do kterých byly peněžní prostředky investovány, a b) není vykonáváno podle tohoto zákona.

Skutečnost, že žalobce získával peněžní prostředky od jiných osob v poměrně širokém rozsahu a že přinejmenším část těchto prostředků investoval, byla ve správním řízení jednoznačně prokázána. Žalobce proti těmto skutkovým závěrům ostatně námitky nevznáší. Pro posouzení činnosti žalobce je dle názoru soudu rozhodující, že ze shromážděných důkazů lze dovodit, že žalobce shromažďoval peněžní prostředky od veřejnosti s tím, že je bude investovat. Skutečnost, že při této činnosti nevystupoval jako subjekt podnikající v oblasti kolektivního investování, ale prostředky nabýval na základě smluv o půjčkách, není pro posouzení věci rozhodná. Pro závěr, že se jednalo o činnost spadající pod zákon o kolektivním investování svědčí způsob a rozsah získávání peněžních prostředků od veřejnosti i záměry nakládání s takto získanými peněžními prostředky avizovanými v propagačních materiálech. Dle názoru soudu závěr žalovaného má oporu v provedeném dokazování.

Nelze souhlasit s názorem, že absentuje vazba návratnosti půjčky na hodnotu nebo výnos aktiv. Pokud žalobce peněžní prostředky získané z půjček investoval, možnost jejich vrácení i vyplacení garantovaných úroků závisela na výsledku investování, tedy zisku žalobce, který byl závislý na hodnotě a výnosu aktiv. Tato vazba zde tedy jednoznačně existovala. Forma jednání zvolená žalobcem měla za následek, že při své činnosti nepostupoval způsobem stanoveným zákonem a nepodléhal ani zákonem stanovenému dohledu. Při investování nerespektoval princip rozložení rizika, nedisponoval povolením vystupovat jako subjekt oprávněný podle uvedeného zákona.

Dle názoru soudu byla věc posouzena žalovaným, resp. bankovní radou v souladu s příslušnými právními předpisy. Činnost žalobce lze na základě shromážděných důkazů považovat za shromažďování peněžních prostředků od veřejnosti za účelem jejich společného investování a za jejich investování. Žalobce peněžní prostředky přijímal od širokého okruhu osob, které informoval, jakým způsobem hodlá s těmito prostředky nakládat. Přitom návratnost investice nebo zisk byl závislý na hodnotě nebo výnosu aktiv. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že zde vazba mezi hodnotou a výnosem aktiv a schopností plnit závazky ze smluv není. Bylo prokázáno, že žalobce porušil zákaz stanovený v § 2a odst. 1 zákona o kolektivním investování, neboť jednak nerespektoval zákaz vyplývající z písmene a) a jednak nepostupoval podle zákona o kolektivním investování, tedy nerespektoval zákaz vyplývající z písmene b) tohoto zákona.

S otázkou právního hodnocení pak souvisí i otázka naplnění materiálního znaku správního deliktu podle § 124 písm. a) zákona o kolektivním investování. Soud má za to, že v daném případě je znak společenské nebezpečnosti jednání žalobce naplněn. Jednání žalobce vykazuje s ohledem na význam zájmů chráněných předmětným zákonem takovou míru společenské nebezpečnosti, která odůvodňuje závěr o naplnění skutkové podstaty shora uvedeného správního deliktu. Vzhledem k specifickému charakteru kolektivního investování, kdy zákon předpokládá kvalifikovanou ochranu zájmu osob, jejichž peněžní prostředky jsou investovány, lze dovodit, že nerespektování zákazu stanoveného zákonem vykazuje takový

stupeň společenské nebezpečnosti, který je pro závěr o naplnění skutkové podstaty deliktu potřebný.

Pokud žalobce namítal nedostatečné odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, tuto námitku soud neshledal jako důvodnou. Správní orgán prvého stupně uvedl, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a při výkladu právních předpisů, rovněž se vyjádřil k námitkám žalobce. Odůvodnění rozhodnutí obsahuje informaci o tom, jak správní orgán vypořádal námitku o tom, že žalobce provozoval podnikatelskou činnost v souladu s rozsahem vymezeným v obchodním rejstříku, že byly požadovány doklady nad potřebný rozsah, že byly nezákonně telefonicky kontaktovány určité osoby. Těmito okolnostmi se zabývala i bankovní rada jako odvolací orgán. Skutečnost, že žalobce nesouhlasí s názory vyslovenými v rozhodnutích, neznamená, že na jeho námitky nebylo reagováno a že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

Námitka nepřiměřenosti uložení pokuty nebyla dle názoru soudu vznesena oprávněně. Podle § 129 odst. 2 zákona o kolektivním investování při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlídně k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. tato hlediska byla správním orgánem při úvaze o výši pokuty zhodnocena. K hledisku způsobu spáchání správního deliktu žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že se jednalo o jednání cílené a systematické, když účastník vykonával předmětnou činnost ve značném rozsahu a po dlouhou dobu. I další shora citovaným ustanovením stanovená hlediska byla žalovaným hodnocena. Správní uvážení ohledně výše pokuty dle názoru soudu má oporu v provedeném dokazování, nepřekročilo meze stanovené zákonem a neodporuje zásadám logiky. Z odůvodnění jsou rovněž zřejmé úvahy žalovaného ohledně dopadu uložení sankce do majetkové sféry žalobce. I tyto úvahy vychází ze zjištěných skutečností a zcela konkrétně hodnotí přiměřenost sankce s ohledem na majetkové poměry žalobce. Soud ani v této oblasti neshledal důvod pro závěr, že provedeným hodnocením byly překročeny zákonné meze pro stanovení výše pokuty. Pokuta byla uložena při dolní hranici zákonné sazby, takže nelze mít za to, že žalovaný upřednostnil represivní účel nad účelem preventivním. Princip proporcionality v daném případě dle názoru soudu nebyl porušen, když žalovaný vycházel z údajů zjištěných z podkladů předložených žalobcem.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Soud žalobu projednal, i když na základě usnesení Krajské soudu v Brně, č.j. KSBR 28 INS 14622/2010-A-75 ze dne 21.4.2011 (PM 17.5.2011) bylo rozhodnuto o úpadku dlužníka Woman & Man Exclusive, s.r.o. v likvidaci a prohlášen na jeho majetek konkurs. Soud vycházel z ustanovení § 266 odst. 1 písm. b) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění platném do 31.12.2013, podle kterého prohlášením konkursu se nepřerušují řízení o přestupcích a jiných správních deliktech. V daném případě se jedná o přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o správním deliktu.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. prosince 2013

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová

